

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS RETSBOG

Den 5. september 2019 satte Østre Landsret retten i retsbygningen, Bredgade 59, København.

Som dommere fungerede landsdommerne Lene Jensen, Inge Neergaard Jessen og Nina Boserup (kst.), førstnævnte som rettens formand.

Der foretoges

4. afd. nr. B-689-19:

Lowell Danmark A/S

(advokat Dennis Feyling Serup)

mod

Debitor

Ingen var mødt eller indkaldt.

Der fremlagdes kæreskrift af 16. august 2019, hvorved Lowell Danmark A/S har kæret Retten i Svendborgs kendelse af 9. juli 2019 (FS 6-2590/2019), hvorefter udlægssagen fremmes for 4.050 kr. og sagens omkostninger. Lowell Danmark A/S har først modtaget kendelsen den 5. august 2019.

Endvidere fremlagdes Retten i Svendborgs fremsendelsesbrev af 26. august 2019 og udskrift af fogedbogen indeholdende den kærede afgørelse.

Lowell Danmark A/S har nedlagt påstand om, at udlægssagen fremmes for 43.922,79 kr., subsidiært hjemvises til behandling i fogedretten. Til støtte herfor er det anført, at Lowell Danmark A/S opgjorde sit fulde krav mod **Debitor** i udlægsbegæring af 14. februar 2012 og samtidig tog forbehold for at forhøje udlægsbeløbet. Selvom Lowell Danmark A/S med udlægsbegæringen alene begærede udlæg foretaget for 3.000 kr., blev forældelsen af det fulde krav således afbrudt ved indgivelse af udlægsbegæringen, jf. forældelseslovens § 18. Lowell Danmark A/S har endvidere henvist til Vestre Landsrets utrykte kendelse af 5. juli 2019 (V.L. B-0234-19), Østre Landsrets kendelse af 4. oktober 2010, gengivet i FM 2010.299 Ø, samt Vestre Landsrets kendelse af 29. marts 2019, gengivet i U 2019.2137 V.

Indkærede har ikke udtalt sig vedrørende kæren.

De modtagne bilag var til stede.

Retsgrundlag

Forældelsesloven, lov nr. 522 af 6. juni 2007 om forældelse af fordringer, blev til bl.a. på baggrund af betænkning 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen og lovforslag nr. 165 af 28. februar 2007.

Af kapitel VIII i betænkning 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen fremgår af afsnit 2 om gældende ret bl.a.:

”2.2.3. Kreditorforfølgning

2.2.3.1. Generelt

Der findes særlige regler rundt om i lovgivningen vedrørende afbrydelse ved iværksættelse af *kreditorforfølgningsskridt ved domstolene*.

Efter retsplejelovens § 527 afbrydes forældelse ved *indgivelse af anmodning om udlæg*, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet uden ugrundet ophold. Forældelsen afbrydes, hvad enten forretningen fører til udlæg eller slutter forgæves, men det er som udgangspunkt en forudsætning, at forretningen gennemføres, jf. nærmere afsnit 2.2.3.2 nedenfor, hvor retsplejelovens § 527 gennemgås særskilt.

...

Umiddelbare fogedforretninger, der efter retsplejelovens kapitel 55, jf. § 528, kan anvendes i relation til visse besiddelseskrav, antages ikke at afbryde forældelsesfristen, jf. herved Einersen s. 233, Elmelund, Juristen 1978 s. 302, og Ejler Bruun m.fl., Fogedsager s. 394. Dette skyldes, at det i forbindelse med en sådan forretning ikke er nødvendigt at opgøre kreditors eventuelle fordring, hvilket i praksis sædvanligvis heller ikke sker. Drejer det sig om *tilbagetagelsesforretninger efter*

kreditaftaleloven, hvor der efter reglerne i denne lov skal foretages en opgørelse af parternes mellemværende i forbindelse med forretningen, antages det, at anmodningen om forretningen afbryder forældelsesfristen, jf. Ejler Bruun m.fl., *Fogedsager* anf.st., og Elmelund anf.st. (vedrørende afbetalingsloven af 1954).

...

2.2.3.2. Særligt om retsplejelovens § 527

a. Som nævnt ovenfor følger det af retsplejelovens § 527, at forældelse afbrydes ved indgivelse af en anmodning om udlæg, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet uden ugrundet ophold. Dette gælder, uanset om selve udlægsforretningen faktisk fører til foretagelse af udlæg eller alene til konstatering af, at skyldneren ikke ejer noget, der kan gøres til genstand for udlæg, jf. herved U 1997.1466 Ø, Peter Blok i U 2000 B s. 8 og Elmelund i *Juristen* 1978 s. 301.

Udlægsbegæringen har derimod ikke fristafbrydende virkning, hvis fogedforretningen ikke gennemføres, f.eks. fordi begæringen i medfør af den såkaldte fredningsregel i retsplejelovens § 490, stk. 1, afvises som følge af, at skyldneren inden for de seneste 6 måneder har afgivet insolvenserklæring, jf. herom nedenfor. Afvises begæringen af formelle grunde, kan begæringen dog under visse omstændigheder bevare sin fristafbrydende virkning, jf. nærmere afsnit 2.2.8 nedenfor.

Retsplejelovens § 527 gælder uanset udlægsgrundlagets karakter, det vil sige uanset om grundlaget for udlæg er dom, betalingspåkrav med påtegning efter retsplejelovens § 477 e, stk. 2, forlig, gældsbrief, pantebrev, veksel eller check osv., jf. retsplejelovens § 478, stk. 1.

De fleste udlægsgrundlag udgør et særligt retsgrundlag efter 1908-lovens § 1, stk. 2. Dette gælder domme, påtegnede betalingspåkrav, forlig, gældsbriefe og pantebreve, der samtidig er gældsbriefe. Fordringer, der hviler på sådanne udlægsgrundlag, er således underkastet den 20-årige forældelsesfrist og afbrydelsesreglerne i Danske Lov 5-14-4.

I disse tilfælde har retsplejelovens § 527 om afbrydelse ved indgivelse af udlægsbegæring derfor navnlig betydning for så vidt angår krav på *renter*, der forfalder efter etableringen af det særlige retsgrundlag (f.eks. afsigelse af dom om kravet). Som anført i kapitel VII, afsnit 2.1.2, etablerer en opgørelse af gælden i fogedretten i forbindelse med foretagelse af udlæg ikke et særligt retsgrundlag, og retsplejelovens § 527 indebærer derfor for sådanne rentekravs vedkommende, at en fordringshaver, der har det fornødne udlægsgrundlag, kan undgå forældelse af renter ved med højst 5 års mellemrum at indgive begæring om udlæg.

Udlægsbegæringen skal for at bevare sin afbrydende virkning følges op uden uforløbet ophold, jf. nærmere i afsnit 2.2.8.

...

b. Efter retsplejelovens § 490, stk. 1, kan en fordringshaver, der ikke har fået tilstrækkeligt udlæg til at dække sin fordring, først begære ny fogedforretning, når der er forløbet 6 måneder siden sidste forretning. Fogedretten kan også i øvrigt afvise en udlægsbegæring, hvis skyldneren i forbindelse med en fogedforretning inden for de seneste 6 måneder har afgivet insolvenserklæring. Bestemmelsen i § 490, stk. 1, gælder ikke, hvis der er rimelig grund til at antage, at skyldneren ejer aktiver, hvori der kan foretages udlæg, eller hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som gør det rimeligt at afholde udlægsforretning, jf. § 490, stk. 2.

Det antages i praksis, at hvis en fogedforretning afvises i medfør af retsplejelovens § 490, stk. 1, har begæringen ikke fristafbrydende virkning, i hvert fald ikke hvis begæringen ikke følges op af en ny fogedforretning.

Der kan henvises til U 1997.342 Ø, hvor en udlægsbegæring var blevet afvist i februar 1992 på grund af skyldnerens insolvenserklæring i en anden sag, og hvor der først blev indgivet fornyet udlægsbegæring i juni 1996. Landsretten fandt ikke, at der ved udlægsbegæringen af februar 1992 var sket afbrydelse af forældelsesfristen, og da kreditor ikke havde foretaget retslige skridt i tiden fra afvisningen og indtil udlægsanmodningen af juni 1996, var de renter, der var påløbet inden 5 år forud for begæringen af juni 1996, forældede.

Det må imidlertid samtidig antages, at retsplejelovens § 490, stk. 2, må fortolkes således, at en udlægsbegæring bør tages til følge, selv om der foreligger en insolvenserklæring, hvis formålet er at afbryde forældelse.

Der henvises til U 1994.718 Ø. I denne sag havde fogedretten afvist en udlægsbegæring i medfør af retsplejelovens § 490, stk. 1, idet der mindre end 6 måneder forinden var afgivet insolvenserklæring, og idet fogedretten antog, at kreditors anmodning til fogedretten var tilstrækkelig til at afbryde forældelsen. Landsretten fandt, at den omstændighed, at udlægsbegæringen var foranlediget af, at kravet (delvis) var udsat for forældelse, udgjorde en sådan særlig omstændighed som omhandlet i retsplejelovens § 490, stk. 2, at den fremsatte begæring om afholdelse af udlægsforretning burde tages til følge.

Dette følger også forudsætningsvis af den tidligere omtalte U 1997.342 Ø, idet det i fogedrettens kendelse, som blev tiltrådt af landsretten med enkelte tilføjelser, anføres, at rekvirenten for at følge op på den afviste begæring kunne have begæret sagen foretaget efter retsplejelovens § 490, stk. 2, med henblik på at afbryde forældelsesfristen. Der kan endvidere henvises til Elmelund i Juristen 1978 s. 301, og Jakob Fink Nielsen og Henrik Munkholm i U 1999 B 171.”

Kapitel VIII, afsnit 6, i betænkning 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen, indeholder en nærmere gennemgang af lovudkastets § 17, stk. 1, som svarer til det vedtagne lovforslags § 18, stk. 1, bl.a. ved følgende:

”6. Udvalgets overvejelser

6.1. Indledende bemærkninger

Det er udvalgets opfattelse, at det for at afbryde forældelsen i alle tilfælde bør kræves, enten at skyldneren *erkender* forpligtelsen, eller at fordringshaveren foretager *retslige skridt*. Udvalget finder således, at adgangen til afbrydelse ved påmindelse bør ophæves, jf. nærmere nedenfor i afsnit 6.2.1.

...

6.2. Egentlig afbrydelse

6.2.1. Ophævelse af adgangen til afbrydelse ved påmindelse

Som nævnt ovenfor finder udvalget, at adgangen efter Danske Lov 5-14-4 til at afbryde forældelsesfristen ved påmindelse bør ophæves, således at der i alle tilfælde - på samme måde som efter 1908-loven - stilles krav om, at skyldneren erkender forpligtelsen, eller at fordringshaveren foretager retslige skridt.

Det er udvalgets opfattelse, at hensynene bag forældelsesreglerne - at bidrage til, at fordringer afvikles eller bringes på det rene inden rimelig tid, og at undgå procesførelse om meget gamle fordringer - i hvert fald for de fleste typer af fordringers vedkommende ikke på tilfredsstillende måde tilgodeses ved en ordning, hvor fordringshaveren har mulighed for til enhver tid at forny forældelsesfristen ved blot at

tilkendegive skyldneren, at han mener at have et krav på ham. Påmindelse er således ikke egnet til at sikre en afklaring af omtvistede fordringers eksistens. Endvidere kan skyldneren efter omstændighederne uanset påmindelse med tiden få en forventning om, at kravet ikke vil blive fastholdt.

...

6.2.3.3. Indgivelse af udlægsbegæring mv.

a. Udvalget foreslår en bestemmelse om afbrydelse ved indgivelse af *udlægsbegæring*, der svarer til retsplejelovens § 527, jf. herved lovudkastets § 17, stk. 1. Der henvises til afsnit 2.2.3.2 ovenfor vedrørende det nærmere indhold af bestemmelsen i retsplejelovens § 527.

Ligesom konkurslovens § 241 og dødsboskiftelovens § 82, stk. 5, gælder retsplejelovens § 527 ikke alene i relation til 1908-loven og Danske Lov 5-14-4, men også i relation til specielle forældelsesregler i anden lovgivning. Som nævnt foreslår udvalget i lovudkastets § 27 en regel, hvorefter forældelseslovens regler - herunder også lovudkastets § 17 - som udgangspunkt også finder anvendelse i relation til specielle forældelsesregler i anden lovgivning. En ophævelse af retsplejelovens § 527 vil således ikke medføre, at en tilsvarende regel ikke længere vil gælde i relation til specielle forældelsesregler i anden lovgivning. Udvalget foreslår derfor bestemmelsen i retsplejelovens § 527 ophævet.

På samme måde som i retsplejelovens § 527 foreslås det i lovudkastets § 17, stk. 1, at det skal være en betingelse for, at indbringelsen af udlægsbegæring har afbrydelsesvirkning, at fogedforretningen fremmes inden for en vis periode. Det foreslås dog at anvende formuleringen »inden for rimelig tid« i stedet for »uden ugrundet ophold«, således at der er overensstemmelse mellem den her omhandlede bestemmelse og lovudkastets § 15, stk. 1, med hensyn til, hvornår det retslige skridt skal følges op.

...

Vedrørende tilfælde, hvor skyldneren har afgivet *insolvenserklæring*, må det efter nyere retspraksis antages, at retsplejelovens § 490, stk. 2, skal forstås således, at en begæring om afholdelse af en fogedforretning skal tages til følge, selv om der foreligger en insolvenserklæring, hvis formålet er at afbryde forældelsen, jf. herved U 1994.718 Ø og U 1997.342 Ø og afsnit 2.2.3 ovenfor.

Udvalget er enig i, at retsplejelovens § 490, stk. 2, skal forstås på denne måde, og efter udvalgets opfattelse ville det heller ikke være rimeligt, hvis forældelse ikke kunne afbrydes i disse tilfælde.

Udvalget foreslår en ny bestemmelse i retsplejelovens § 490, stk. 3, hvorefter kreditor ikke behøver at give møde i fogedretten i tilfælde, hvor der er afgivet insolvenserklæring, jf. om baggrunden herfor nedenfor under pkt. b. Af bestemmelsen fremgår samtidig, at en udlægsbegæring skal tages til følge trods en insolvenserklæring, hvis formålet er at afbryde forældelsen. Herved afklares den usikkerhed, der i praksis har været om, hvorvidt fogeden i disse tilfælde er forpligtet til at gennemføre fogedforretningen.

...

b. Det er under udvalgsarbejdet af repræsentanterne for erhvervslivet blevet anført, at en ordning, hvor forældelsen af krav i henhold til domme, forlig og gældsbreve mv. ikke længere kan afbrydes ved påmindelse, vil indebære, at kreditorerne er nødsaget til at indgive udlægsbegæring hvert 10. år for at afbryde forældelsesfristen for hovedstolen. Endvidere vil der for så vidt angår rentekrav, hvor der i dag skal foretages retslige skridt hvert 5. år, skulle indgives udlægsbegæring hvert 3. år. Ordningen vil derfor være ensbetydende med, at der vil være forbundet flere

omkostninger med afbrydelse af forældelsen af disse krav på grund af retsafgift til fogedretten og salær til advokat for at møde i fogedretten.

Udvalget foreslår på denne baggrund en ny bestemmelse i retsplejelovens § 490, stk. 3, hvorefter kreditor ikke behøver at give møde i fogedretten i tilfælde, hvor der er afgivet insolvenserklæring. I disse tilfælde vides det, at skyldneren intet ejer, og det må derfor anses for unødvendigt og uhensigtsmæssigt at bruge ressourcer på at møde i fogedretten. I tilfælde, hvor der ikke er afgivet insolvenserklæring, er der derimod ikke sikkerhed for, at skyldneren intet ejer, og det findes derfor rimeligt, at kreditor skal forsøge at inddrive sit tilgodehavende. Forældelsesreglerne har bl.a. til formål at bidrage til, at fordringer afvikles inden for rimelig tid.

Reglen omfatter efter forslaget alle typer af krav, for hvilke der er et eksekutionsgrundlag, og indebærer, at fogedretten skal foretage en sædvanlig prøvelse af kravet - herunder navnlig en prøvelse af opgørelsen af renter og omkostninger og af, om kravet helt eller delvis er forældet - uden at kreditor har pligt til at give møde i fogedretten. Reglen foreslås udformet, så den ligner betalingspåkravsordningen, jf. retsplejelovens kapitel 44 a, dvs. således at der skal gives skyldneren en frist til at fremkomme med indsigelse. Hvis der ikke kommer indsigelse, afsluttes den retlige behandling uden et fogedretsmøde, og forældelsen er afbrudt. Kommer der indsigelse fra skyldneren, gennemføres en sædvanlig fogedretsbehandling. Bestemmelsen kan anvendes, uanset at kreditor ikke på forhånd ved, om der er afgivet insolvenserklæring. Kreditor vil således ved indgivelsen af udlægsbegæringen kunne bede fogedretten om i givet fald at behandle begæringen efter »§ 490, stk. 3-proceduren« og ellers efter de almindelige regler.

Det foreslås, at der for begæringer om en »§ 490, stk. 3-procedure« - på samme måde som for en begæring om påtegning af et betalingspåkrav, jf. retsafgiftslovens kapitel 2 a - fastsættes en lavere retsafgift end for almindelige udlægsbegæringer, jf. retsafgiftslovens kapitel 3.

Herudover foreslår udvalget en regel om, at der efter indgivelse af begæring om (og afholdelse af) udlægsforretning løber en ny frist på 10 år også for de opgjorte renter og omkostninger, jf. lovudkastets § 18, stk. 7, og nedenfor i afsnit 6.2.4. Heraf følger, at når rentekravet er fastslået i fogedretten, vil fordringshaveren ikke som efter gældende ret skulle »forny« kravet hvert 3. år (i dag hvert 5. år).

Af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 165 af 28. februar 2007 om forældelse af fordringer fremgår bl.a.:

”3.3. Afbrydelse af forældelse

Udvalget finder, at det i alle tilfælde bør være en betingelse for at afbryde forældelsen, at skyldneren erkender forpligtelsen, eller at fordringshaveren foretager retslige skridt. Adgangen efter Danske Lov 5-14-4 til afbrydelse ved påmindelse bør således efter udvalgets opfattelse ophæves.

...

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.1.

3.3.1. »Egentlig« afbrydelse

Udvalget finder, at adgangen efter Danske Lov 5-14-4 til at afbryde forældelsesfristen ved påmindelse bør ophæves.

Udvalget anfører, at hensynene bag forældelsesreglerne, navnlig at bidrage til, at fordringer afvikles eller bringes på det rene inden rimelig tid, og at undgå procesførelse om meget gamle fordringer, i de fleste tilfælde ikke på tilfredsstillende måde tilgodeses ved en ordning, hvor fordringshaveren har mulighed for til enhver tid at forny forældelsesfristen ved blot at tilkendegive over for skyldneren, at han eller hun mener at have et krav mod den pågældende. Det skyldes bl.a., at påmindelse alene ikke er egnet til at fremme en afklaring af omtvistede fordringers eksistens. Endvidere kan skyldneren efter omstændighederne uanset påmindelser med tiden få en forventning om, at kravet ikke vil blive fastholdt.

Udvalget foreslår således, at afbrydelse skal ske ved skyldnerens erkendelse eller ved foretagelse af retslige skridt mod skyldneren.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.2.1.

...

3.3.1.3 Kreditorforfølgning

...

Udvalget foreslår endvidere en bestemmelse om afbrydelse ved indgivelse af *udlægsbegæring*, der svarer til retsplejelovens § 527.

Udvalget foreslår, at det skal være en betingelse for, at indgivelsen af udlægsbegæring har afbrydelsesvirkning, at fogedforretningen fremmes inden for en vis periode. Den foreslåede bestemmelse svarer til retsplejelovens § 527, men det foreslås dog at anvende formuleringen »inden for rimelig tid« i stedet for »uden ugrundet ophold«.

...

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.2.3.2 og 6.2.3.3.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets §§ 17 og 18 og bemærkningerne hertil.

...

3.3.1.4 Retsvirkningerne af afbrydelse

...

Udvalget foreslår, at retsvirkningerne af de forskellige afbrydelsesmåder reguleres udtømmende i loven, og at der fastsættes et *begyndelsestidspunkt for den nye frist* for de enkelte tilfælde.

...

Endvidere foreslår udvalget en regel om, at der ved afbrydelse i forbindelse med udlæg, arrest, krav om andel i auktionsprovenu og tilbagetagelse af løsørestande, der er solgt med ejendomsforbehold, skal løbe en ny frist fra fogedforretningens eller auktionens slutning.

...

Udvalget foreslår herudover, at der efter forældelsesfristens afbrydelse ved en udlægsforretning vedrørende en fordring med særligt retsgrundlag skal løbe en ny frist på 10 år også for så vidt angår de opgjorte omkostninger og uforældede renter. Et rentekrav, der er opgjort i fogedretten, vil således være uforældet, hvis der afholdes en ny fogedforretning inden for 10 år herefter. Senere påløbne renter forældes derimod efter 3 år. Under en ny udlægsforretning, der finder sted mere end 3 år efter den første, vil kravet herefter kunne opgøres til det tidligere opgjorte beløb med tillæg af 3 års renter. En sådan ordning er efter udvalgets opfattelse rimelig og hensigtsmæssig og afbøder for kreditorernes vedkommende i nogen grad virkningen af, at forældelsesfristen for rentekrav forkortes fra 5 år til 3 år.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.2.4.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 19 og bemærkningerne hertil.”

Af lovforslagets specielle bemærkninger til § 18 fremgår:

”Til stk. 1

Efter stk. 1 afbrydes forældelsen ved indgivelse af anmodning om udlæg, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet inden for rimelig tid.

Bestemmelsen vil på samme måde som retsplejelovens § 527 gælde uanset udlægsgrundlagets karakter, det vil sige uanset om grundlaget for udlæg er dom, betalingspåkrav med påtegning efter retsplejelovens § 477 e, stk. 2, forlig, gælds-brev, pantebrev, veksel eller check mv., jf. retsplejelovens § 478, stk. 1.

De fleste udlægsgrundlag udgør et særligt retsgrundlag efter lovforslagets § 5. Det gælder domme, påtegnede betalingspåkrav, forlig, gældsbreve og pantebreve, der samtidig er gældsbreve. Fordringer, der hviler på sådanne udlægsgrundlag, er underkastet en 10-årig forældelsesfrist efter bestemmelsen i § 5, og efter afbrydelse af fristen løber for hovedstolen en ny frist på 10 år fra fagedforretningens afslutning, jf. lovforslagets § 19, stk. 1 og 6.

En opgørelse i fagedretten i forbindelse med foretagelse af udlæg etablerer som udgangspunkt ikke et særligt retsgrundlag for påløbne renter og omkostninger, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 5. I lovforslagets § 19, stk. 7, foreslås imidlertid, at hvis der for en fordring med særligt retsgrundlag sker afbrydelse af forældelsesfristen ved indgivelse af anmodning om udlæg, løber en ny forældelsesfrist på 10 år *også* for de under fagedforretningen opgjorte omkostninger og uforældede renter.

Det er på samme måde som efter retsplejelovens § 527 en betingelse for, at indbringelsen af en udlægsbegæring har »egentlig« afbrydelsesvirkning, at fagedforretningen fremmes inden for rimelig tid, jf. bestemmelsens 2. *led*. Det foreslås at anvende formuleringen »inden for rimelig tid« i stedet for »uden ugrundet ophold«, således at der er overensstemmelse mellem § 18, stk. 1, og § 16, stk. 1, med hensyn til kravet om opfølgning af det retslige skridt.

At fagedforretningen skal fremmes inden for rimelig tid, indebærer bl.a., at hvis fagedforretningen ikke gennemføres - f.eks. fordi rekvirenten udebliver fra forretningen, jf. retsplejelovens § 492, stk. 1 - vil udlægsbegæringen alene kunne have virkning som en foreløbig afbrydelse, der skal følges op inden 1 år, jf. lovforslagets § 20, stk. 3, 2. led.

Anmodningen om udlæg vil have »egentlig« afbrydelsesvirkning, uanset om udlægsforretningen faktisk fører til foretagelse af udlæg eller alene til konstatering af, at skyldneren ikke ejer noget, der kan gøres til genstand for udlæg, dvs. ved skyldnerens afgivelse af insolvenserklæring.

Det er i nyere retspraksis antaget, at retsplejelovens § 490, stk. 2, skal forstås således, at en begæring om afholdelse af en fagedforretning skal tages til følge, selv om der foreligger en insolvenserklæring, hvis formålet er at afbryde forældelsen, jf. herved Ugeskrift for Retsvæsen 1994.718 Ø og Ugeskrift for Retsvæsen 1997.342 Ø.

Denne praksis forudsættes opretholdt. Der henvises i den forbindelse til § 3, nr. 2, i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.), hvor der foreslås en ny bestemmelse i retsplejelovens § 490, stk. 3, om, at kreditor ikke behøver at give møde i fagedretten i tilfælde, hvor der er afgivet insolvenserklæring. Af den foreslåede bestemmelse fremgår samtidig, at en udlægsbegæring

skal tages til følge trods en insolvenserklæring, hvis formålet er at afbryde forældelsen.

Den fristafbrydende virkning, der er knyttet til udlægsbegæringen, bortfalder ikke, fordi udlægget bortfalder i medfør af reglen i retsplejelovens § 526, stk. 4. Efter denne bestemmelse bortfalder udlæg i løsøre (bortset fra visse biler, skibe og luftfartøjer) og udlæg i visse fordringer, herunder bl.a. fondsaktiver, 1 år efter foretagelsen.”

I de specielle bemærkninger til § 19, stk. 2-7, er anført bl.a.:

”Endvidere foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at der ved afbrydelse i forbindelse med *indgivelse af anmodning om udlæg mv. efter § 18, stk. 1-3*, skal løbe en ny frist fra fagedforretningens eller auktionens slutning. ...

Herudover foreslås i *stk. 7*, at der efter afbrydelse ved indgivelse af begæring om (og afholdelse af) udlægsforretning vedrørende en fordring med særligt retsgrundlag skal løbe en ny frist på 10 år også for så vidt angår de opgjorte omkostninger og uforældede renter. Et rentekrav, der er opgjort i fogedretten, vil således være uforældet ved en ny fagedforretning inden for 10 år herefter. Senere påløbne renter forældes derimod efter 3 år. Under en ny udlægsforretning, der finder sted mere end 3 år efter den første, vil kravet herefter kunne opgøres til det tidligere opgjorte beløb med tillæg af 3 års renter. Når rentekravet er fastslået i fogedretten, vil fordringshaveren således ikke som efter gældende ret skulle »forny« kravet hvert 3. år (i dag hvert 5. år).”

Efter votering afsagdes

k e n d e l s e :

Forældelsesfristen er 10 år, bl.a. når fordringens eksistens og størrelse er fastslået ved dom eller betalingspåkrav påtegnet af fogedretten, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3. Det fremgår af forældelseslovens § 18, stk. 1, at forældelsen afbrydes ved indgivelse af anmodning om udlæg, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet inden for rimelig tid. Når forældelsen afbrydes ved indgivelse af anmodning om udlæg, regnes den nye forældelsesfrist fra fagedforretningens afslutning, jf. forældelseslovens § 19, stk. 6. Sker afbrydelsen ved indgivelse af anmodning om udlæg for en fordring som nævnt i § 5, herunder fordringer fastslået ved dom eller betalingspåkrav påtegnet af fogedretten, løber en ny forældelsesfrist på 10 år også for de omkostninger og uforældede renter, der er opgjort under fagedforretningen, jf. forældelseslovens § 19, stk. 7.

Ved udlægsbegæring af 14. februar 2012 anmodede Lowell Danmark A/S fogedretten om foretagelse af udlæg hos Debitor. Det fremgår af udlægsbegæringen, at gælden da blev opgjort til i alt 43.004,13 kr. af Lowell Danmark A/S, som samtidig begærede

udlæg foretaget for 3.000 kr. med forbehold for under fogedsagen og mod betaling af mergebyr at forøge udlægsbeløbet. Af stempel på udlægsbegæringen ses, at udlægsbegæringen blev fremlagt i fogedretten den 15. marts 2012, hvor gælden blev opgjort af fogedretten til 4.050 kr.

Det fremgår ikke af de ovenfor nævnte forarbejder til forældelsesloven, om der ved indgivelse af en udlægsbegæring – som er fremmet inden for rimelig tid – sker afbrydelse af forældelsen for den fulde fordring, eller om forældelse alene afbrydes for den del af fordringen, der er begæret udlæg for. Det fremgår dog, at adgangen til afbrydelse af forældelse ved påmindelse blev ophævet med lovens vedtagelse.

Landsretten finder, at forældelseslovens § 18, stk. 1, ud fra sammenhængen med § 5 og § 19, stk. 6-7, og forarbejderne hertil, må forstås således, at forældelsen af en fordring kun afbrydes ved indgivelse af en anmodning om udlæg, hvis fogedretten under den efterfølgende fogedforretning har prøvet den pågældende fordring. Afbrydelse af en fordrings forældelse forudsætter således, at fogedretten rent faktisk har forholdt sig til fordringens eksistens og størrelse.

Ved behandlingen af en udlægsbegæring, som i medfør af retsplejelovens § 507, stk. 2, er begrænset til kun at gælde en del af fordringen, er fogedretten hverken efter retsplejeloven eller forældelsesloven forpligtet til at forholde sig til hele den opgjorte fordring, jf. U 2017.1634 Ø.

Landsretten finder herefter, at fogedretten ved behandling af udlægsbegæringen den 15. marts 2012, hvor gælden blev opgjort af fogedretten til 4.050 kr., alene forholdt sig til denne del af Lowell Danmark A/S' fordring, og at forældelsen således alene blev afbrudt for så vidt angår denne del.

Landsretten bemærker, at en fordringshaver, der har begrænset udlægsbegæringen til kun at gælde en del af fordringen, afhængig af omstændighederne vil have mulighed for at indgive anmodning om fornyet udlægsforretning for den del af fordringen, som ikke har været omfattet af udlægsbegæringen, med henblik på at afbryde forældelsen af hele fordringen, inklusive renter og omkostninger, jf. også herved U 2017.1634 Ø.

Med disse bemærkninger stadfæstes fogedrettens kendelse.

T h i b e s t e m m e s :

Fogedrettens kendelse stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale kæremålsomkostninger til den anden part.

Retten hævet.